

bavételére. A bizottság jelentését *Varga Béla* tagtársunk fogja előterjeszteni. Kérem a T. Közgyűlést, hogy határozottan foglaljon állást és a vita adjon iránymutatást az elnökségnek a szükségesnek tartott teendőkre. Szükségesnek tartom, hogy egyértelműen zárjuk le a vitát, mielőtt a szakmai közérzet romlásának forrásává válik. Szükséges a vita határozott lezárása azért is, hogy a nyilvánosság előtt, élőszóban vagy írásban elhangzó, illetve megjelenő vádakra megfelelő választ tudjunk adni, mert hovatovább ágazatunk jó híréről van szó.

Bármennyire fontosak, életbevágóak és össztársadalmi érdeket érintenek a fatermesztés kérdései, nem feledkezhetünk el arról, hogy mit vár tőlünk a népgazdaság a jelenlegi nehéz helyzetben. Ezért tűztük napirendre az *innováció kérdését*, lehetőségeink felkutatását az erdőgazdálkodás területén. Tulajdonképpen arról van szó, hogy egyszerre kell megfelelnünk a társadalom rövid- és hosszútávú célkitűzéseinek. Ezek az egymásnak gyakran ellentmondó célkitűzések különösen súlyos problémát jelentenek az erdőgazdálkodásban. Napjaink közgazdasági irodalma azonban bizonyítja, hogy a népgazdaság egészét érintő súlyos kérdésről van szó.

Amikor a rendkívül gyorsan változó és eddig nem ismert követelményeknek kell megfelelnünk, akkor különös jelentősége van az egyesület által nyújtott fórumoknak, ahol a szakmai közvélemény alakítása és a szakemberek mozgósítása gyorsan és rugalmasan megtörténhet. A párt és kormány részéről ágazatunk bizalmat és megfelelő támogatást is kapott, ennek továbbiakban is meg kell felelnünk.

Remélem, hogy a T. Közgyűlés alkotó módon fog hozzájárulni egyesületi célkitűzéseink eléréséhez, erdőgazdálkodásunk fejlesztéséhez. Ezen gondolatok jegyében az Országos Erdészeti Egyesület 1982. évi közgyűlését megnyitom.

Király Pál: Főtáktári beszámoló

Közismert tény tagtársaink előtt, hogy a világgazdaság elhúzódo recessziója a magyar népgazdaságban és azon belül az erdőgazdaságban is súlyosan érezteti hatását. A korábbi keresleti piac kínálati piaccá változott, nehezen megy a fa- és fatermékek nagyobb részének értékesítése és ez visszahat a termelésre, a termelőerők kihasználására, a fagazdasági vállalatok és szövetkezetek eredményére. Ebben a helyzetben valamennyi erdőgazdálkodó kemény erőfeszítéssel dolgozott az év folyamán feladatainak végrehajtásán: az export fokozásán, az import helyettesítésén, a népgazdaság fizetőképességének megőrzésén, saját prosperitása biztosításán.

Egyesületünk, mint eddigi fennállásának 116 esztendeje alatt mindig, úgy ebben az évben is fő céljának tekintette a magyar erdőgazdaság fejlődésének előmozdítását. Sajátos társadalmi módszereinkkel és eszközeinkkel igyekeztünk kivenni a részünket a vállalatok, szövetkezetek, intézmények feladatainak megoldásából és támogatni szakágazatunk vezetőségét felelősségteljes

munkájában. Bár tagtársaink megélhetési gondjai növekedtek, mégis megállapíthatjuk, hogy egyesületi munkánk intenzitása és hatékonysága nem csökkent lényegesen a beszámolási időszakban. Tagtársaink százai és ezrei érdemnek köszönetet és elismerést önzetlenül végzett társadalmi munkájukért, amellyel ilyen, vagy olyan formában igyekeztek munkaköri kötelességükön túlmenően elősegíteni a fagazdaság fejlődését, sokszor egyéni érdekeik háttérbe szorításával.

Az országos elnökség idei munkánk fő irányait azokon az elvi kereteken belül határozta meg, amelyeket alapszabályainkon túlmenően az MSZMP Politikai Bizottságának az MTESZ-ről és tagegyesületeiről a múlt évben hozott határozata kijelölt. Tagtársaink és a társadalmi környezet jelzéseit figyelembe véve, ebben az évben a fatermesztés, az erdőművelés helyzetének és feladatainak megvitatását tűztük az egész tagság elé. Egyenes, logikus folytatása volt ez múlt évi munkánknak, amely „A fagazdaság alapja az erdőművelés” megfogalmazású jelmondatunkban összegződött.

A feladat végrehajtásának megszervezésére kiküldött elnökségi munkabizottság vezetője, *Varga Béla* tagtársunk a közgyűlés elé fogja tární a munka eredményét, az összegyűjtött problémákat és a megoldásra irányuló javaslatokat.

*

Egyesületi egységeink — központi szakosztályaink és szakbizottságaink, valamint helyi csoportjaink — a kiemelt feladat munkálása mellett ebben az évben is széles körű szabadságot élveztek a munkaterületük igényeinek és sajátosságainak megfelelő programok lebonyolításában. Ennek tényeiről hónapról hónapra rendszeresen tájékoztatjuk a tagságot szaklapunk „Egyesületi közlemények” rovatán keresztül. Ez a körülmény szükségtelessé teszi, hogy belső életünk valamennyi eseményét közgyűlésünkön ismételtelen regisztráljuk. Ezért most csupán néhány kiragadott példával érzékeltetjük azt a sokrétű munkát, amelyet 5610 fős tagságunk az elmúlt hónapok során végzett.

Vezető testületeink 1982-ben tervszerűen dolgoztak, az elnökség is, a választmány is két-két alkalommal ülésezett, kétszer Budapesten, kétszer pedig vidéken. Az ülések napirendje mindennapi életünk sokrétűségét tükrözte, a fontosság szerinti szelektív témaválasztás mellett is. Az egyesület évi munkatervének és költségvetésének jóváhagyása mellett az erdészet és faipar hosszú távú tervkonceptiója, továbbá helyzete és időszerű feladatai, az erdőmérnök-képzés fejlesztésének irányelvei az erdészeti üzemmérnök-képzés bevezetése, a MEDOSZ-szal kötött együttműködési megállapodásunk teljesítésének értékelése, az egyesület megalapításának 115. évfordulójáról való megemlékezés, a hazai furnérgyártás problémái, a társadalmi élet fokozásának lehetőségei az egyesületben, a nyíregyházi helyi csoport munkája és a baktalórántházai erdészklub működésének tanulmányozása és több más hasonló téma szerepelt az ülések napirendjén.

Egyesületi egységeink munkájára jellemző volt a beszámolási időszakban, hogy a továbbképző előadások mellett nagyon sok volt a tapasztalatcsere, tanulmányút, terepi bemutató, szakosztályok és helyi csoportok közös rendezvénye is. Vagyis *témaközelségbe, a terepre, a termelés, tagtársaink közelébe kerültek szakrendezvényeink*, bár tudjuk jól, hogy még így is sok tagtársunk nem juthatott el egyesületi rendezvényre.

Az élet valós folyamatainak egyesületi tükröződését jelzi munkánknak az a másik jellemzője, hogy *megélénkült a kapcsolat az állami és a szövetkezeti szektor között*, helyi csoportjaink körében fokozott érdeklődés mutatkozik a

termelőszövetkezeti erdők és az ott dolgozó erdészek iránt. A szakma társadalmi feladatai is változatlan időszerűséggel szerepelnek egységeink teljesítménylapján. Alig van olyan csoportunk például, ahol ne rendeztek volna nyugdíjas tagtársaink számára tájékoztatóval, esetleg bemutatóval egybekötött találkozót. Bár tudjuk, hogy nem ez az egyedül üdvözítő módja az idős szakemberekkel való törődésünknek, sőt ismerjük azt a nézetet is, ami szerint ez megalázó formája az aktív szolgálatból kilépett kartársainkkal való kapcsolat-tartásnak.

Jellemző az is életünkre, hogy *egységeink szintjén is megélnékültek a nemzetközi kapcsolatok*. Egyre többen és több helyen találják meg az útját, módját annak, hogy a vállalatvezetéssel, szakszervezeti bizottsággal, megyei vagy városi MTESZ-szervezettel összefogva, nagyobb részt a tagok egyéni anyagi részesedésére építve külföldi tanulmányutat, tapasztalatcsarét, szakmai társasutazást, devizamentes cserét hozzanak létre, nem utolsósorban készséges külföldi partnerek segítségére támaszkodva. Ezt a gyakorlatot a fellelhető lehetőségek maximális kihasználásáig fokozni kell, hiszen termelésünk jelentős részben külföldi technológiára alapozott és teljesen érthető tagtársainknak a külföld iránti érdeklődése, utazási vágya. E tekintetben komoly reményeket fűzünk a FAINFORG Fagazdasági Információ-szolgáltató és Szervezési Társulás ilyen irányú tevékenységének fejlődéséhez, ahol magunk is kezdeményezzük különböző alkalmakból szocialista és tőkés országokba irányuló szakmai társasutazások szervezését és ebbe bekapcsoljuk külföldi partner-egyesületeink segítségét.

Szakszaktályaink és helyi csoportjaink zöme tevékenységének középpontjába a kiemelt munkatervi feladat végrehajtását, az erdőművelés helyzetének vizsgálatát állította. Helyi csoportjaink rendezvényei közül 116 előadást, bemutatót, tapasztalatcsarét tudtunk ezzel kapcsolatban összeszámolni, mintegy 4500 fő (halmozott létszámú) részvevővel. A legtöbbet ennek érdekében természetesen az *erdőművelési szakszaktályunk* és annak vezetője tett. Ezért nyugodtan állíthatjuk, hogy a feladat végrehajtásáról a közgyűlés elé kerülő jelentés valóban széles körű, a szélsőségektől mentes szakmai véleményt tükröz.

Ami központi szakszaktályaink és szakbizottságaink tevékenységét illeti, ezen a téren igyekeztünk fokozni a hatékonyságot, az egyes részterületek közötti koordinációt a felesleges párhuzamosságok kiküszöbölése, a munkában résztvevők idejével való jobb gazdálkodás érdekében, illetve annak érdekében, hogy létrejöhessenek a komplex munkakapcsolatok a közös érdeklődésre számot tartó témákban a különböző szakterületek képviselői között. Az év elején tartott programegyeztető tanácskozás azt a célt is szolgálta, hogy a rendezvények időbeli elosztását egyenletessé tegyük, az időszakos eseménytorlódásokat megelőzzük.

Szakszaktályaink megmozdulásai közül a legnagyobb méretű az *erdészeti gépesítési szakszaktály* által szeptemberben megrendezett II. Országos Erdészeti Gépesítési Konferencia volt, amelyet nemzetközi jellegűnek is minősíthetünk, mivel négy országból érkezett külföldi szakemberek is szerepeltek előadói között. A konferencia értékes tanulságokat hozott felszínre gépesítésünk és tágabb értelemben műszaki fejlesztésünk helyzetével, feladataival kapcsolatban és a készülő záróértékelésben foglaltakat az állami apparátusban dolgozó kollégáink bizonyára jól tudják majd munkájuk során hasznosítani. Ugyancsak reprezentatív, szép megmozdulás volt a szakmának az az ünnepélyes jellegű kihelyezett szakszaktályi ülése, amelyet *erdőfeltárési szakszaktályunk* rendezett a Bakonyban a 2000. kilométer szilárd burkolatú erdei feltáró út megépítése alkalmából. Ennek a megemlékezésnek még az a körülmény is külön jelentő-

seget adott, hogy az erdőfeltárás oly nagy hatással járt mozgalmát mintegy 20 évvel ezelőtt ugyanez a szakosztály indította meg hazánkban, kifejezetten egyesületi, társadalmi munkával.

Erdőhasználati szakosztályunk szövetkezetbe kihelyezett ülés keretében vitatta meg a termelőszövetkezeti erdőgazdálkodás korszerűsítésének, a szövetkezetek és az állami erdőgazdaságok közötti együttműködés fejlesztésének kérdéseit. „*Erdők a közjóért*” szakosztályunk a múlt év őszén 33 résztvevővel tanulmányutat szervezett Bulgáriába, a Rila-hegységben és a Vitosza Nemzeti Parkban folytatott erdészeti tevékenység tanulmányozására. *Erdővédelmi szakosztályunk* az erdővédelem szakember-ellátottságának helyzetét vitatta meg és az erdővédelmi szaktechnikus-beiskolázást szorgalmazta. Az *erdei vasutak szakosztályának* életében a vasútüzemekbe kihelyezett értékes tapasztalatcserék mellett fájdalmas esemény is bekövetkezett: egy hónappal ezelőtt váratlanul meghalt a szakosztály vezetője. *Ercsényi Pál* erdőmérnök kollégánk és barátunk szeretetre méltó, munkás egyéniségére egyesületünk iránti ragaszkodására közgyűlésünkön is tisztelettel és kegyelettel emlékezünk.

Rendszerszervezési szakosztályunk a fahasználati munkák tervezésének és nyilvántartásának technikai megoldásait, továbbá az erdőállomány-gazdálkodás kérdéseit vitatta meg. *Fatechnológiai szakosztályunk* témái között fokozott súlyt kapott a műszaki tervezés szerepe az ágazat műszaki fejlesztésében. *Vadgazdálkodási szakosztályunk* olyan érdekes és bizonyára többek szempontjából izgalmas témát tűzött napirendre, mint a természet- és környezetvédelem, a turizmus és a vadgazdálkodás összehangolásának lehetőségei. Hasonlóan érdekes tartalomról árulkodnak a *műszaki fejlesztési bizottságunk* tárgymegnevezései is, mint például az ún. NCM-módszer alkalmazása az erdészeti szervezésben vagy pedig Magyarország kapcsolódása a Nemzetközi Alkalmazott Rendszerelemzési Kutatóintézet erdészeti munkájához. *Szociálpolitikai bizottságunk* a műszaki dolgozók munkahelyi közérzetének vizsgálatán, valamint a „Mit tehet a munkahely és az egyesület a nyugdíjasok érdekében” című vitanyagyon dolgozik. Az egyik legaktívabban, legrendszeresebben dolgozó bizottságunk, az *oktatási és közművelődési bizottság* sokrétű munkájából azokat a tantárgyi vitákat ragadjuk ki, amelyeket az erdőművelés tananyagot oktatásával, valamint az erdőhasználat tananyagok háromlépcsős oktatásával kapcsolatban folytatott. Ugyancsak az egyik legrendszeresebben dolgozó bizottságunk a *szerkesztő bizottság*, negyedévenként vidékre, helyi csoporthoz kihelyezett üléseit a lapszámok szerkesztési feladatai mellett különböző szakmai kérdésekről folytatott ankétal kötötte össze, valamint találkozót rendezett az üzemi lapok szerkesztőivel.

Legnagyobb egységünknek, az *Erdészeti Mikológiai és Faanyagvédelmi Társaságnak* a vezetőségét belső kezdeményezésre átalakítottuk, bővítettük egy tudományos és egy szervező titkár munkába állításával. Az új felállásról a társaságon belüli szakosztályok működésének fellendülését, önállóbbá, a társaság munkájának pedig sokrétűbbé válását reméljük.

Helyi csoportjaink színes életéből is megemlítek néhány olyan témát, amely a szokásos standard feladatoktól eltérő, sajátos szint jelentett az elmúlt év folyamán. *Bajai csoportunk* például az Erdészeti és Faipari Egyetemen karöltve a területére kihelyezett egyetemi tanácskozást szervezett a nyár- és fűz-gazdálkodás témakörében. Kaposvárott a munkahelyi vezetőknek a közművelődésben betöltött szerepét tűzték napirendre. *Kecskeméti csoportunk* az Építőipari Tudományos Egyesülettel közösen egy nagyon fontos témát vitatott meg a „Táj és kertépítéssel az alföldi városokban” címet viselő ankét keretében és ez lényegében a jóléti erdőgazdálkodásnak a tájépítésben és település-

fejlesztésben játszott szerepét jelentette. A Gépipari Tudományos Egyesülettel történő példaadó együttműködés keretében pedig az épülő atomerőműnek a környezetre gyakorolt várható hatását tárgyalták meg.

Nagykanizsai helyi csoportunk a kecskemétihez hasonlóan bátran túllépett a gazdálkodás határain és tájékoztatót szervezett a városi tanács vb-tagjai részére Nagykanizsa és környéke jóléti érdeinek lehetőségeiről. *Szolnoki csoportunk* egy termelészövetkezeti erdészeti társuláshoz helyezte ki tanácskozását annak érdekében, hogy a mezőgazdasági üzemekben felkarolja a fasorok, erdősávok megvédését és újak létesítését. *Zalaegerszegi csoportunk* ugyancsak termelészövetkezetben szervezett aprítéktermelési műszaki bemutatót. *Tatabányai csoportunk* egy kubai delegáció részére szervezett a területén tanulmányutatót, továbbá újtási ankétót rendezett ötletbörzével egybekötve.

Az egyik legaktívabb és legsokoldalúbb csoportunk, a *budapesti MÉM-csoport* szintén új színeket hozott egyesületi életünkbe azzal, hogy a *nyíregyházi csoporttal* karöltve „Nyírségi délutánt” szervezett Budapesten, nyugdíjas tagjai részére pedig tanulmányutatót a Nyírségbe. Nagy sikere volt a tagság körében a könyvdedikálással egybekötött szakíró—olvasó találkozóknak is. Szegedi, kaposvári, és soproni csoportunkhoz hasonlóan az ifjúságról sem feledkezett el a csoport, és patronáló bizottsága a szakmát ismertető filmdélutánt rendezett a nagykovácsi Erdészeti Nevelőotthon növendékei számára.

Budapesti ERTI csoportunk szakterülete jellegének megfelelően díjazással egybekötött egyesületi pályázatot bonyolított le „Az ERTI-ben alkalmazható kutatásszervezési metodika” címmel a fiatal kutatók körében. Érdekes téma került napirendre a *Magyar Néphadsereg Budapesti Erdő-, Mező-, és Vadgazdaságánál működő helyi csoportunknál* is, éspedig a néphadseregnél folyó környezetvédelmi munka. Éppen ellentétes jelleggel alakult a helyzet *pécsi csoportunknál*, ahol erdész-lövészversenyt szerveztek. Minél több helyi csoportunk felkarolhatná ezt a valóban szakmai jellegű, a szogálat ellátása szempontjából is hasznos sportágat.

Szakmai versenyről lévén szó, ezen a ponton említem meg, hogy egyesületünk kezdeményezte a MEDOSZ-szal karöltve *Vánca Jenő* mezőgazdasági és élelmezéstudományi miniszter elvtársnál a Fakitermelők XII. Nemzetközi Versenyének Magyarországon történő lebonyolítását, ami szeptemberben meg is történt a Balatonfelvidéki EFAG, valamint az ERTI példásan gondos közreműködésével.

Örvendetes jelenség, hogy napjaink termelési, műszaki és társadalmi problémái mellett a magyar erdészet múltjának, kultuszának ápolása is helyet kapott egyesületi szerveink repertoárjában. *Budakeszi helyi csoportunk* a budapesti MÉM csoport közreműködésével ünnepi megemlékezés keretében emlékművet állított a budakeszi arborétumban néhai Galambos Gáspár erdőmérnök, az egyre értékesebbé és keresettebbé váló szép arborétum alapítójának emlékére. Ugyancsak bensőséges egyesületi ünnepség színhelye volt Szeged, ahol a Kecskeméti Erdőfelügyelőség és szegedi osztálya kezdeményezése alapján, *szegedi csoportunk* égisze alatt emléktáblát helyeztünk el *Kiss Ferenc* erdőmérnök, nagy Alföld-fásító egykori belvárosi lakóházán, valamint a temetőben levő sírboltján, ahol 30 éven át jóformán jeltelenül nyugodott.

Zirc nagyközség fennállásának 800 éves évfordulója alkalmából pedig a *Magyar Néphadsereg Veszprémi Erdőgazdaságánál működő csoportunk* rendezett kiállítással egybekötött ünnepi ülést és ennek keretében leplezték le a Bakony Pantheonban *Tallós Pálnak*, a fiatalon elhunyt, ám rövid élete során is sokat alkotott tudós erdőmérnök kollégánknak az emlékművét (egyidejűleg megkoszorúzva *Roth Gyula* professzorunk ugyanott már korábban elhelyezett

emlékművét is). *Veszprémi MÉM csoportunk* pedig megkezdte a nagymúltú megye kiterjedt erdőségeiben található, főképpen erdészeti vonatkozású történeti emlékek számbavételét. *Miskolci csoportunk* az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesülettel, valamint a Nehézipari Műszaki Egyetemmel együttműködve bányász-erdész találkozót rendezett a régi, kedves barátok: a bányászok és kohászok egyesületének 90 éves fennállása alkalmából és közösen megkoszorúzták egykori selmeci professzorunk, *Vadas Jenő* hátori emlékművét, halálának 60. évfordulója alkalmából.

Kellemes kötelességemnek teszek eleget, amikor a közgyűlésnek jelentem, hogy egyes tagtársaink kimagasló társadalmi munkáját kívülről szervek és testületek is nagyra értékelték. Könyvtárosunkat, szervezési és propaganda bizottságunk vezetőjét *Riedl Gyula* tagtársat, a művelődési miniszter a „Szocialista kultúráért” érmmel tüntette ki, az Országos Környezet- és Természetvédelmi Hivatal elnöke pedig *dr. Juhász Miklós* tagtársunknak, soproni helyi csoportunk titkárának a *Széchenyi emlékérmét* adományozta. Az MTESZ Szabolcs-Szatmár megyei Szervezete *Frankó János* tagtársunkat, nyíregyházi csoportunk titkárát *Kabay János emlékéremmel* tüntette ki. *Vida László* tagtársunkat pedig, szegedi csoportunk elnökét az MTESZ Csongrád megyei Szervezete ellenőrző bizottságának elnökévé választották.

*

Szervezeti életünk jellemzőbb epizódjainak pusztá felvillantása is hosszúra nyúlt, tovább folytatni nem lehetséges. De nem is szükséges annak megítéléséhez, hogy igazolva lássuk a bevezetőben tett megállapítást, vagyis azt, hogy egyesületünk a múlt évi közgyűlés óta eltelt időben is szorgalommal és eredményesen szolgált a magyar erdőgazdaság boldogulását.

Félre tájékoztatnánk azonban a közgyűlést, és az öntetszelgés hibájába esnénk, ha nem tennénk említést a szervezeti élet hiányosságairól, árnyoldalairól, problémáiról is.

Az elnökség és a választmány munkájával kapcsolatban problémaként kell megemlíteni, hogy egyes tagjai nem tekintik tagsági szerepüket a közgyűléstől kapott megtisztelő és bizalmat kifejező megbízatásnak és önként vállalt kötelezettségnek, s rendszeresen távolmaradnak az ülésekről. Mások résztvesznek ugyan az üléseken, de évek óta passzivitást mutatnak. Mindez a magatartás gyengíti a döntések testületi jellegét és a rétegeképviselési elv érvényesülését. Javasoljuk, hogy a következő vezetőségválasztó közgyűlés vonja majd le ezeknek a jelenségeknek a tanulságait és ne törekedjen statisztikai szempontokat kielégítő személyi összetételre, hanem olyan embereket válasszon az elnökségbe, akik tudnak is, és akarnak is az egyesület javára munkálkodni és átérzik tisztségük jelentőségét. Az új jelölő bizottságnak majd bizonyára hasznos segítségére lesz az a kis statisztika, amelyet titkárságunk rendszeresen vezet a vezető testületek ülésén résztvevőkről, illetve a távolmaradókról.

A központi szakosztályok, szakbizottságok vonatkozásában több helyről és több alkalommal kaptuk azt a kritikát, hogy szakterületünket túlzottan felapróztuk, indokolatlanul sok a szakosztály és bizottság. A szakosztályi munka nem elég hatékony, kevés a kézzel fogható, átadható eredmény, az önálló szellemi termék. Sok a felesleges párhuzamosság, az embereket a kelleténél többször vonjuk el a sok ülésezéssel a termeléstől, annál is inkább, mert a szakosztályok a legjobb, többnyire vezető állásban levő szakemberek megszerzésére törekednek és így több testület lényegében ugyanazon személyek kombinációját, más-más elnevezés alatti csoportosítását jelenti. Nagy gond az is, hogy

egyes szakosztályaink és bizottságaink (még pedig fontos egységeink) működése — enyhén szólva — stagnál. Mindezekkel ellentétesen ható tényező, hogy egyre több az egyesülethez a külső világ részéről érkező feladat, az egyesületet sokszor már szinte nagy kiépített apparátussal rendelkező hivatalnak tekintik, az újabb és újabb funkciók ellátása újabb és újabb egyesületi szervek létrehozását igényelné.

Helyi csoportjaink vonatkozásában is szervezeti gondjaink vannak. A hálózat jó 10—15 évvel korábban alakult ki, alapvetően az akkori államerdészeti intézményrendszerre építve. Azóta a szervezetfejlesztés, az átszervezések következtében sok minden megváltozott, helyenként a korábbi bázisintézmény meggyengült vagy eltűnt. Máshol új igények jelentkeztek, különösen a termelőszövetkezeti erdőgazdálkodás vonalán. Némely nagyvállalatunk vezetője kifejezetten kívánja a területén működő egyik csoport felszámolását, mert a vállalati egység megbontóját látják benne. Máshol viszont tagtársaink kezdeményeznék új csoport létrehozását, mondván, hogy a túlzott centralizáció, a nagy távolságok miatt jóformán soha nem jutnak el egyesületi rendezvényekre. Van olyan városunk, ahol egymástól jóformán kőhajításnyira működik két csoportunk központja, de elkülönülésük mégis elég határozott. Vannak akik azt mondják, hogy nem szabad az egységesnek hirdetett magyar erdészársadalmon belüli elkülönülést még egyesületileg is elősegíteni és vannak, akik azt mondják, hogy nem szabad a külön élni kívánókat erőszakkal egyesíteni, mert akkor faképnél hagyják az egyesületet. S végül itt is meg kell jegyezni, hogy vannak olyan csoportjaink is, amelyek létezése szinte csak formális, pedig helyi tömegbázisuk meglenne, de a helyben választott vezetők nem képesek életet vinni a szervezetbe. Sok, egymásnak ellentmondó részgazság között kellene tehát megtalálnunk az elodázhatatlan szervezetfejlesztés eredményéhez vezető arany középútját. A felelősség igen nagy, mert a szervezet és a működés hatékonysága között az összefüggés nagyon szoros, különösen az olyan sajátos társadalmi testület esetében, mint a miénk, ahol szervezeti kényszer alkalmazása a legkisebb mértékben is lehetetlen. A probléma megoldását csak a legnagyobb tapintattal és a tagsággal szoros egyetértésben végezhetjük, Kérjük ezért ebben az ügyben a T. Közgyűlés véleményét és útmutatását a vezetőség, az elnökség számára.

Jelentésünk vége felé járva két témáról összevontan kell még szólnom, mivel szoros összefüggésben vannak egymással. Ezek: *külföldi kapcsolataink és anyagi helyzetünk*. Közismert tény, hogy a magyar gazdaság — nyitott gazdaság, erdészeti és faipari termelésünk jelentős részben külföldről származó technikán alapszik. Ezért a külföldi információkat és az ezekhez szükséges kapcsolatokat nem nélkülözhetjük. Egyesületünk a beszámolási időszakban is törekedett erejéhez mérten e kapcsolatok fenntartására.

A legközvetlenebb és legszorosabb kapcsolat a baráti szocialista bolgár, csehszlovák, lengyel, német demokratikus és szovjet egyesületekhez fűz bennünket. Kiemelkedő esemény volt ebben a tekintetben az említett országok erdészeti, faipari, papír- és cellulózipari egyesületi elnökeinek és főtitkárainak kétévenként esedékes és immár hetedik tanácskozása, amelyre 1982. júniusában a bulgáriai Borovecban került sor. A tanácskozáson a szívélyes személyi kapcsolat fenntartásán túlmenően értékes információkhoz és megfigyelésekhez jutottunk a többi egyesület belső életét, az állami szervekhez való viszonyát, az egymással fenntartott kétoldalú kapcsolatait illetően és több más vonatkozásban. Jóleső érzéssel könyvelhettük el, hogy a találkozóon egyesületünket csak elismeréssel illették a nemzetközi kapcsolatokban tanúsított magatartásáért. A tanácskozáson az a határozat született, hogy az orosz abc sorrendjében ha-

ladva, a következő találkozót Magyarországon kell rendezni 1984-ben. Az elnöki-főtítkári találkozókon kötött megállapodások alapján zajlottak azok a devizamentes cseréink, amelyek keretében központi szinten tizenketten utaztak egyesületünkől szocialista országokba, onnan pedig tizenheten érkeztek hozzánk.

A tőkés országok közül Ausztriával és a Német Szövetségi Köztársasággal álltak fenn intenzívebb személyes kapcsolataink: két-két küldöttel vettünk részt a burgenlandi, a stájer és a német erdészeti egyesület idei közgyűlésén. Négy kiküldöttel részesei voltunk egy sajátos nemzetközi erdészetalálkozónak, a Pannónia '82 jugoszláv—osztrák—magyar határmenti erdészetalálkozónak is, amelyet az idén a szlovén kollégák rendeztek meg, jövőre pedig nekünk kell lebonyolítanunk. Tőkés országokba irányuló utazásaink devizafedezetét magunk termeljük ki oly módon, hogy külföldi erdészeti-faipari intézmények részére térítés és szerény szervezési díj ellenében elvállaljuk magyarországi szakmai tanulmányutak szervezését. Ilyen alapon járt nálunk az idén a bajor erdészeti egyesület, a bajor erdőtulajdonosok szövetsége, a rosenheimi fűrész- és műanyagipari oktatási központ küldöttsége. Tudni kell azonban, hogy a jelenlegi kemény devizagazdálkodási és utazási, valamint vendéglátási és reprezentációs szabályok mellett a nyert devizának csak igen szerény részével rendelkezünk és a kölcsönös forgalomhoz szükséges forintösszeg is erősen behatárolt. A deviza forint-ellenértékét azonban számlánk javára írják és ez az az összeg, amely a múlt évben is és ebben az évben is fedezetet nyújtott költségvetésünk mintegy 700—800 ezer forintos deficitjére. Azzal azonban számolnia kell a közgyűlésnek, hogy ha ez a forrás valamilyen oknál fogva bedugul, egyesületünk abban a pillanatban kritikus anyagi helyzetbe kerül. S akkor nem marad más lehetőség — a költségvetési tételek ismeretében —, mint az egyéni tagdíj emelésével egyidejűleg, szaklapunk költségeinek csökkentése (a megjelenés gyakorisága, vagy a terjedelem, vagy mindkettő csökkentése révén, amire a lap 117 évfolyamának történetében már nem egyszer volt példa).

Annyi bizonyos, hogy ezeknek a külföldi kapcsolatoknak a bonyolítása az egyesületi munka legkényesebb, legmunkaigényesebb, legbonyolultabb, a vezető tisztéviselőket a legjobban lekötő részét jelenti. Éppen ezért meleg köszönetemet fejezem ki mindazoknak, akik ebben bennünket mindig készséggel és megértéssel támogattak: az erdészeti és faipari vállalatok, szövetkezetek vezetőinek, az erdőfelügyelőségek, oktatási és tudományos intézmények dolgozóinak, a MÉM, az Ipari Minisztérium és a MEDOSZ illetékeseinek, az OKTH dolgozóinak s a nemzeti parkok és más egységei vezetőinek és mindazoknak a „névtelen” kartársak százainak, akik valahol s valamikor segítettek bennünket ennek a kényes feladatnak a megoldásában. Köszönetet mondok az MTESZ vezetőinek, és Nemzetközi Kapcsolatok Titkárságának ugyanezért, valamint *Fekete Gyula* elvtársnak és *Winter Károlyné* elvtársnőnek, akik a munka oroszánrészét végezték. S nem utolsó sorban az idegenvezető tolmácsolást vállaló kollégáinknak, közülük is az utólérhetetlen *dr. Szőnyi László* kollégánknak, akinek a részére még most is minduntalan érkezik külföldről az elismerés nemcsak pompás tolmácsolásáért, hanem nagyszerű emberi és szakmai magatartásáért is, amellyel oly sok barátot szerzett Európa-szerte a magyar erdészetnek és egyesületünknek.

*

Egy beszámoló jelentés akkor ér valamit, ha folyamatokat értékel és nemcsak a múltba, hanem a jövőbe is tekint. Engedje meg ezért a tisztelt Közgyű-

lés, hogy befejezésül röviden szóljak *további terveinkről*, az előttünk álló feladatokról is.

Jövő évi közgyűlésünket augusztus vége felé Sopronban rendezzük meg, egyetemünk szíves meghívása alapján, abból az alkalomból, hogy jövőre emlékeztünk meg az önálló felsőfokú erdészeti szakoktatás megindulásának 175. évfordulójáról. A hely és az alkalom egyaránt arra inspirál bennünket, hogy vizsgálódásaink középpontjába állítsuk nemcsak a szakemberképzést, hanem általában ágazatunk szakember-struktúráját, műszaki értelmiségünk helyzetét, munkáját, a műszaki munka hatékonyságát és az azt befolyásoló tényezőket, *a szellemi munkának a gazdaság megújításában betöltendő szerepét* és általában az ehhez a témakörhöz kapcsolható kérdéseket. Mindezt az országos választmány szeptemberi ülésén „Az innováció az erdőgazdaságban” jelmondatban színtetizálta és állította jövő évi kiemelt munkatervi feladatként valamennyi szervezeti egységünk elé. E mellett továbbra is szeretnénk még foglalkozni *az erdőművelés forrongó, nyugvópontra nehezen jutó kérdéseivel* is, illetve azokkal a társadalmi és gazdaságpolitikai problémákkal, amelyek egy-egy ilyen szakjellegű problémakomplexum mögött meghúzódnak. Mert az a tapasztalatunk (és ezt igazolta a legutóbbi, már említett gépesítési konferenciánk is), hogy bármely pontján kezdjük szakmánk műszaki gondjainak felgöngyölítését, gyorsan, két-három áttétel után rendszerint olyan társadalmi problémákba ütközünk, mint a különböző társadalmi rétegek érdekeltsége, egymáshoz való viszonya, munkásaink általános és műszaki kultúrájának színvonala, a műszaki értelmiség struktúrája és a termelési szervezetben való területi elhelyezkedése stb. Úgy érezzük, hogy a szakma társadalmi kérdéseinek vizsgálatára az MTESZ-ről hozott politikai bizottsági határozatban nemcsak jogosítványt, hanem határozott ösztönzést is kaptunk. Ebben a felfogásunkban csak megerősítettek bennünket az MTESZ legutóbbi, Szilvássváradon tartott főtítkári tanácskozásán elhangzottak.

Szintén előttünk álló feladat új középtávú, *1985-ig szóló cselekvési programunk kidolgozása* is. Ebben támaszkodhatunk egyrészt az MTESZ új cselekvési programjára, másrészt arra az elhatározásunkra, amelyet az új elnökség 1979-ben hozott a tagsággal folytatott párbeszéd fokozására és belső soraink rendezésére irányulóan. Ezen belül a már említett egyik legfontosabb feladatunk lesz belső szervezetünk fejlesztése, az élet követelményeihez való igazítása.

Mind központi, mind üzemi-intézményi szinten fontos feladata vezetőknek és tagságunknak egyaránt, hogy támogassuk ágazatunk állami vezetését abban a törekvésében, hogy a *műszaki értelmiséget, elsősorban mérnökeinket közelebb készítse a termelés frontjához*, az erdészetekben, az erdőben folyó munkához. Úgy véljük, hogy a szándék kivitelezését befolyásoló tényezők feltárásával, valamint az azt elősegítő közszemlélet formálásával hasznos segítséget tudunk adni nemcsak vezetőknek, de a feladattal érintett tagtársainknak is.

Végül változatlanul fontos feladatunk *nemzetközi kapcsolataink ápolása* olyan jelleggel, ahogyan arról jelentésemben beszámoltam. Német és francia intézményekkel állunk kapcsolatban ezen a téren. Reméljük, hogy a megrendelt rendezvényeket partnereink igényeinek megfelelően tudjuk ismét lebonyolítani és ezzel fenntartásunkat biztosítani.

Jelentésembet a társadalmi munkásoknak, tagtársainknak szóló köszönettel és elismeréssel kezdtem és most köszönettel is fejezem be. Ismételten megköszönöm egyesületünk nevében az állami szerveknek, az MTESZ-nek, a párt- és szakszervezeti szerveknek, pártoló jogi tag-vállalataink és szövetkezeteink,

intézményeink vezetőinek, a velünk együttműködő egyesületeknek, a tömegkommunikációs intézményeknek és mindazon sok-sok más szervnek, amelyeket felsorolni nem tudok, azt a sok-sok támogatást, segítséget és jószándékot, amellyel munkánkat 1982-ben elősegítették, és kérem ezt tőlük a továbbiakra is.

Alapszabály-módosítási határozat

Az Országos Erdészeti Egyesület közgyűlése 1982. november 12-én Budapesten úgy határozott, hogy választott vezető testületei és tisztségviselői megbízatásának idejét összhangba hozza a Műszaki és Természettudományi Egyesületek Szövetségének a szövetség Alapszabályaiban lefektetett választási rendszerével.

Ennek megfelelően az eddigi négy évvel szemben ötévenként kell vezetőségválasztó közgyűlést tartani és a közgyűlés a Választmány, az Elnökség és az Ellenőrző Bizottság tagjait, az elnököt, az alelnököt, a főtítkárt, a főtítkárhelyettest (és esetleges más vezető tisztségviselőket) az eddigi négy év helyett ötévi időtartamra választja meg.

Az egyesületi Alapszabályok 7.03, 8.01, 9.02, 10.02, 11.02 és 12.02 pontjában foglalt négy évre szóló előírás ennek a határozatnak megfelelően öt évre változik, továbbá a 13.02, 14.02, 15.032 és 16.01 pontokban foglaltakat ennek a határozatnak megfelelően értelmezve kell alkalmazni.

Az új választási rendszerre való egyszerű és zökkenőmentes áttérés érdekében a közgyűlés úgy határozott, hogy a jelenleg hivatalban levő, 1979-ben választott vezető testületek és tisztségviselők megbízatását 1983 helyett 1985-ig tartja érvényben. Tehát a következő vezetőségválasztó közgyűlést 1985-ben kell megtartani ennek a határozatnak az előírásai szerint.

A közgyűlés határozatát az egyesület szaklapjában, AZ ERDŐ-ben közzé kell tenni, az Alapszabályokat pedig a határozat szerinti módosítások átvezetésével újra kell nyomtatni.

A végrehajtásért az elnök és a főtítkár együttesen felelős.

Varga Béla: Az erdőművelés helyzete és feladatai

Egy esztendővel ezelőtt közgyűlésünk jelszava így hangzott: „A fagazdaság alapja az erdőművelés!”. E jelszó jegyében szakmánk különböző szintű vezetői pódiumvita keretei között keresték a választ a közvéleményt néhány éve élénken foglalkoztató, az erdőművelés helyzetével kapcsolatos kérdésekre. A nyílt vita emlékeztetett nagyszerű eredményekre, és őszintén feltárt sok súlyos gondot. Itt-ott a kivezető útra is rávilágított. Legfőbb érdeme mégis az volt, hogy bátorítást adott arra, hogy társadalmunkhoz méltó, valódi tartalommal töltsük meg mi is demokráciánk kereteit. Ma már nyilvánvaló, hogy sokasodó gondjaink terheit csak akkor tudjuk csökkenteni, ha nem kerülgetjük, takargatjuk, hanem — nagy költőnk szavával élve — „a hozzáértő dol-